

HENNI
KITTI

ELÄVÄN
NÄKÖISET

WSOY

HENNI KITTI

Elävän näköiset

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© HENNI KITTI JA WSOY 2014
ISBN 978-951-0-40175-0
PAINETTU EU:SSA

I

I

Sisko on katsellut Alfredia jo pitkään. Perunannostossa, yhteisinä saunailtoina ja myymäläautossa Sisko tuijottaa aivan kuin Alfred olisi joku muu kuin on. Yhtenä iltpäivänä Alfred sitten ymmärtää, mitä Sisko katselee, ja menee pihojen rajan poikki hänen luokseen. Sisko vie hevostalliin, siellä hän rakastelee Alfredia. Ruunan suuret silmät katselevat heitä. Kaikki on ohi nopeasti, ja Alfred menee kotiin. Hän pyyhkii pahimmat sotkut reisiltään, menee Eevan luo ja rakastelee hänen kanssaan. Alfred on täynnä häpeää ja syyllisyyttä ja yrittää saada ne näyttämään intohimolta. Hän on varma, että Eeva ei usko. Hän ajattelee, että Eevan kosketus voisi poistaa Siskon kosketuksen ja yrittää olla Eevalle erityisen hyvä korvataksaan äskeisen pahuutensa. Hän sanoo Eevan nimen monta kertaa eikä yhtään kertaa Siskon nimeä. Alfred kiertyy Eevan ympärille ja hikoilee, nyhkiä, pärskii ja laukeaa syyllisyytensä vaimoonsa.

Aamulla Alfred voi huonosti. Hän tuntee olevansa kuumeinen eikä näe kunnolla. Eeva on huolissaan ja sanoo, ettei sairaana saa mennä töihin. Alfred yrittää vastustaa mutta kun hän nousee seisomaan, hän ei pysy pystyssä ja hänen on pakko jäädä. Hän makaa sängyssä, verhot ikkunan edessä. Hän hikoilee. Eeva käy katsomassa

mutta hän sanoo, ettei tarvitse mitään. Tytöt tulevat sängyn viereen ihmettelemään ja Alfred vakuuttaa kaiken olevan hyvin.

Alfred makaa pimeässä, vaikka ei edes ole pimeä, on toukokuu. Hän nukkuu ja valvoo yhtä aikaa. Hän tuntee, että kaatuu ja putoaa vaikka makaa. Tätä kestää koko päivän ja yön ja seuraavana aamuna hän nousee varhain. Eeva on vielä unessa ja Alfred kokeilee hänen hiuksiaan sormiensa välissä. Hän menee keittiöön ja laittaa kahvin kiehumaan. Vilkaistessaan ikkunasta hän näkee, että jäät ovat lähteneet yöllä. Joessa kelluu lauttoja ja vesi on noussut rannalle, aika korkealle. Jokin näyttää kuitenkin oudolta. Hetkeen hän ei ymmärrä, mikä näyssä vaijaa. Sitten hän ymmärtää eikä voi uskoa. Alfred menee pihalle, kissa luikahtaa hänen perässään, ja hän katsoo vielä uudelleen, jos vaikka ikkunalasissa olisi ollut jotain vikaa.

Mutta ei.

Joki on kääntänyt suuntansa. Se virtaa etelästä pohjoiseen, vaikka vesi ennen on kulkenut toisin päin. Alfred miettii vielä, mutta niin se on ollut, pohjoisesta etelään. Ei tällaista ole ennen tapahtunut. Hän ei ymmärrä ollenkaan. Hän menee sisään ja herättää Eevan.

»Ai sieki olet päässy jaloilesti», Eeva mumisee peiton alta.

»Mitä? Joo mie olen aivan kunnossa jo. Tule.»

»Mitäs nyt?»

»Tule kathon.»

Alfred vie Eevan pihalle ja Eeva sanoo: »Jäät on lähteny.»

»Niin ja mitä muuta?»

»Tulvii aika kovasti, saa nähä, toivottavasti ei ennää tuosta nouse. Onkhaan pato jossaki.»

»Niin joo seki mutta mitä vielä?»

Eeva katsoo ihmeissään. »No mitä vielä?»

»Eks siekhään huomaa, mullaki kesti vähän aikaa hoksata.»

»No mitä?»

»Joki on kääntyny.»

»Mitä?»

»Son kääntyny, eks huomaa. Ennen se virtasi etehlään mutta nyt se mennee pohjosseen.»

»Etehläänhän se mennee.»

»Eihän. Tuola on pohjonen», Alfred viittoo.

»Niin. Ja joki virtaa tuone eli etehlään», Eeva vuorostaan osoittaa.

»Ei. Eksie näe?»

»Mitä tässä pitäs nähä, mitä sie oikein höpötät? Oleks vielä kipeä?»

Alfred katsoo uudestaan joelle ja veden suunta on edelleen pohjoiseen.

»No mutta – —», hän aloittaa mutta ei tiedä, miten jatkaa. Ei näin ole koskaan ennen käynyt eikä hän tiedä, onko tämä aivan mahdotonta mutta näin nyt kuitenkin on.

Eeva katsoo häntä katseella, jonka hän tunnistaa, ja sitten Eeva sanoo: »Et kai sie taas ala?» ja juuri sitä Alfred ei halua kuulla.

»Mutta – —», Alfred yrittää vielä ja lopettaa taas kesken. Eeva näyttää vihaiselta eikä hän halua väittää vastaan.

Eeva menee sisään ja Alfred seuraa perässä. Kerran vielä hän yrittää, mutta Eeva katsoo häntä niin toivottomasti, että hän vaikenee. He juovat kahvit hiljaisina ja Alfred yrittää vältellä ikkunaan katsomista. Kun Eeva lähtee navettaan, Alfred herättää tytöt ja kysyy heidän mieli-pidettään. He nauravat hänelle ja kysyvät, mitä isä oikein höpöttää. Heidän mielestään joki virtaa sinne, minne aina ennenkin. Jos he eivät muuten tietäisikään, he muistavat sen uimisesta: siitä, mihin suuntaan on helppo kellua ja mihin täytyy taistella virtaa vastaan.

Alfred on ihmeissään. Hän käy vielä takapihalla ennen töihin lähtöä, mutta edelleen suunta on väärä. Metsässä hän kyselee miehiltä, ovatko he ikinä huomanneet jotain tällaista, ja saa monet naurut ja oudot katseet. Hän huomaa, että kysely on turhaa, ja vaikenee. Koko päivän hän odottaa vain, että pääsisi kotiin tarkastamaan, ovatko asiat muuttuneet. Kun hän viimein illalla kaartaa pihaan, hänen ei tarvitse kuin vilkaista joelle nähdäkseen, että tilanne on sama kuin aamulla, niin kuin hän arvelikin.

Hän on kuitenkin saanut ajatuksen.

Hän on muistanut Laurin karttapallon. Hän arvelee, että ratkaisu voisi löytyä siitä. Pallo odottaa kome-rossa Laurin muun jäämistön joukossa. Neuvostoliitosta kun vähän pyöräyttää vastapäivään, tulee Suomi kohdalle. Tornionjokea ei kartassa mainita, mutta hän tietää, missä se on ilmankin. Hän seurailee jokea merkitsevää viivaa katseellaan edestakaisin ja mieltii. Jos katsoo karttapalloa, onhan järkevää että vesi valuu alaspäin maapallon pyö-reää pintaa, niin kuin joki aiemmin tekikin. Miten voisi olla mahdollista, että suuri määrä vettä kipeäisi ylöspäin?

Lohethan kyllä uivat vastavirtaan kutuaikana, mutta ei vesi sentään. Alfred ajattelee, että ainoa selitys on että maapallo on kääntynyt – pohjoisnapa osoittaakin tätä nykyä alas ja etelänapa ylös. Hän tietää maapallon pyörivän, itsensä ja auringon ympäri, jos hän oikein muistaa. Hän miettii, vaikuttaako tämä mahdollisesti muuhunkin ja mitä seuraavaksi. Alkaako aurinko nousta lännestä tai tuleeko syksyn jälkeen kesä? Hän pyöräyttää vielä palloa. Sen akseli on vinossa. Onko kuitenkin niin, että pallo kiertää juuri tämän akselin ympäri? Silloinhan joki ei koskaan kääntyisi ylösalaisin. Hän ei ymmärrä.

Alfred käy varmuudeksi vielä rannassa tarkastamassa, että näkisi aivan läheltä. Hän riisuu kengät ja astuu kylmään veteen. Virtaus kutittelee jalkoja, kiertää nilkat ja jatkaa matkaansa kohti pohjoista. Hän katselee sinne pitkään. Uskomattomaltahan se kuulostaa. Eivätkö muut tosiaan näe tätä? Kuinka voisi olla, että hän tuntee ja näkee veden jaloissaan matkalla pohjoiseen, mutta kukaan muu ei?

Hän päättää olla puhumatta kääntymisestä kenellekään. Silti silloin tällöin hän mainitsee varovasti jotain sen suuntaista, mutta muut eivät vielääkään voi hyväksyä asiaa. Hän ei halua heidän pitävän häntä taas hulluna, joten hän pysyy mieluummin hiljaa.

Siinä seisossaan hän kuulee selkensä takaa äänen, joka sanoo: »Alfred.»

Hän kääntyy.

»Älä», Eeva sanoo.

»Mutta ko mie vain...»

»Ei.»

Eeva ojentaa kättään.

Alfred katsoo jokea, katsoo Eevaa. Hän tietää, että näin se menee. Jostain on luovuttava, että saisi jotain muuta. Se on vain päätös, joka on tehtävä, ja sen kanssa on elettävä. Hän nousee joesta. Näin on käynyt ennenkin, hän tietää, kuinka tämä toimii. Nyt hän tarttuu Eevan käteen. Sen hän nyt valitsee, vaikka ei se mitään muuta. On asioita, joista ei voi puhua, jos haluaa elää ihmisten kanssa.

Eeva huomasi olevansa raskaana jo ennen kuin yhdetkään kuukautiset olivat jääneet välistä. Hän on aina ollut tarkka näissä asioissa niin kuin äitinsäkin. Hän näkee raskauden muistakin jo ennen kuin he itsekään tietävät. Niinpä eräänä aamuna nähdessään naapurin Siskon kaukana omalla pihallaan hän yllättyy. Hän nostaa kätensä varjostamaan silmiään ja katsoo tarkemmin. Totta se on. Hän kävelee lähemmäs ja joka askeleella se on selvempää ja selvempää. Hän pysähtyy Siskon taakse, Sisko ei edelleenkään huomaa häntä vaan kyykkii kukkapenkissään.

»Sisko onko se tosi?» Eeva sanoo, ja kun Sisko kääntää kasvonsa häntä kohti, hän on varma.

»Mitä? Mikä onko tosi?»

»Sie ootat vauvaa», Eeva henkäisee.

Sisko menee punaiseksi mutta ei voi olla hymyilemättä. »Mistä sie semmosta?» Hän yrittää saada hymyn pois kasvoiltaan, mutta uusi tulee aina entisen tilalle. Lopulta hän myöntää: »Niin mie luulen. Mistä ihmeestä sie tiät?»

»Mie näen sen.»

»Eihän mulla vielä vattaa ole.»

»Mutta vauva on jo sielä kuitekki.»

»Olet sie kans.» Sisko katsoo maahan. »Niin mie luulen Eeva, mutta en mie ole varma. En mie uskalla tätä uskoa enkä äähneen sanoa ennenko olen aivan varma.»

»En mie muuten olis tullu sanhoon, mutta ko mieki ootan.»

Sisko katsoo ylös hämmästyneenä. »Ei ole tosi!»

»On se. Että osaski sattua.»

»No että osaski.»

»Non kaksoset tulossa.»

»Son kaksoset tulossa.»

2

Illalla heillä on yhteinen salaisuus. Molempien miehet tietävät, mutta vain omista vaimoistaan, ja nyt he tietävät toisistaan. On juhannus, on salaisuus. Eeva ja Alfred, naapurin Sisko ja Reino, sekä lihakaupan Riitta ja Väinö pyöräilevät yhdessä juhannustansseihin Kontiolahden leirintäalueelle. Pyörä rullaa kevyesti, kun renkaat on vasta täytetty. On ihanaa ajaa keikkuen tien laidasta laitaan ja mekko hulmuua. Eeva tuntee jo painon rinnoissaan, ne keinuvat polkemisen tahdissa.

Leirintäalue on teltoista täysi. Kuusi pyörää seisauttaa rinnakkain, vielä kolme telttaa nousee pellolle. Aurinko on pohjoisessa, koskettaa kohta kuusien latvoja

horisontissa. Alfredilla, Reinolla ja Väinöllä kullakin on vaimon täyttämä kori tarakalla. Koreista löytyy leipiä ja keksejä, kakkua, pullaa, ja mikä tärkeintä, pullo viinaa.

»Pojat, tästä päivästä lähtien yö alkaa ottaa päivää kiini. Kevät on valon lissääntymistä, mutta kesässä on jo kuoleman siemen!»

»Alfred se on jo heti alkuillasta kohtalokhaana.»

»Oleksie alkanu runoja kirjothaan?»

»Pittääkö tuo joka juhanus sanoa?»

Naiset kehuvat toistensa kakkuja mutta vielä enemmän omiansa. He puhuvat juhannustaioista, kyselevät kuka aikoo kurkistaa kaivoon, kuka pyöriä alasti pellossa, ja miehet naureskelevat. Kaukaisempia naapureita, serkkuja ja sukulaisia poikkeaa piirissä. Yksi toisensa jälkeen houkuttelee toisille teltoille, heidän nuotioilleen makkaranaistoon. Koskaan ei ole hyvä siinä missä juuri on, ollaan levottomia, vilkuillaan ympärille, etsitään tuttuja kasvoja, omat kasvot puncheutuvat yhä enemmän. Väinö laulaa. Alfred selittää jotain joesta, Eeva yrittää olla kuulematta, sillä hän arvaa, ettei halua kuulla.

Annikki Tähdän pitäisi esiintyä kohta. Lavalle suunnattaessa Riitta ja Reino eivät tahdo pysyä pystyssä ilman tukea, molemmat ovat niin pieniä ja laihoja, että viina imeytyy hetkessä. Tanssiessa voi kuitenkin nojata kumpuniin. Lavan reunalta seurataan tarkasti, kenen kanssa puoliso tanssii ja miltä naama tanssiessa näyttää.

»Pienen sydämen» aikana Eevalle ja Siskolle tulee pissahätä. Vessajono on pitkä ja he päättävät käydä metsän reunassa. Ei tarvitse astua kuin pari askelta kun on jo kuusien ja koivujen ympäröimä eikä kukaan enää pysty

erottamaan heitä puiden seasta. He nostavat hameet, laskevat alushousut ja kyykistyvät. Lämmin virtsa näkyy hetken keltaisena lammikkona jalkojen juuressa, mutta painuu nopeasti maahan ja ehkäpä puiden juuret imevät sen itseensä.

He nousevat ja viipyvät kasvien seassa vielä hetken. Metsä tuntuu vaimentavan Annikin laulunkin ja yhtäkkiä Eeva ja Sisko ovat jossain kaukana kaikesta ympärillä olevasta. Metsässä on paljon pimeämpää kuin leirintäalueella. Aurinko tunkeutuu sinne puiden havusten rakosista jos suinkin vain mahtuu. Viereisen tanssilavan se valaisee kokonaan sivusuunnassa. Eeva näkee miehiä, näkee Alfredinkin, ja kaikkien jaloista lähtee pitkä sininen varjo, joka seuraa heitä. Alfredin kasvot ovat keltaisessa valossa, niitä ei edes näe kunnolla kun ne loistavat niin, ja jaloista vuotaa pitkä sininen maahan, kuin vesi, se on erikoinen näky. Eeva katselee ja katselee ja huomaa, että ilmassa on hiukkasia, ehkä pölyä, ehkä sumua, ja että Alfredin kohdalla nekin jäävät pimeään. Varjo ei olekaan vain maassa vaan myös ilmassa, möykkynä Alfredin takana. Eeva ei ole ennen huomannut tällaista, vaikka niin on varmasti aina ollut. Sisko katselee vieressä ja hieroo käsivarttaan, sääsket syövät häntä enemmän. Yksi istuu Siskon poskelle ja Eeva huitaisee sen pois. Sisko vähän säikähtää nopeaa liikettä, mutta tajuaa sitten, ettei Eeva häntä lyö.

Eeva ja Sisko vilkaisevat toisiaan. He palaavat ihmisten pariin, mutta tuntevat olevansa erillään muusta seurueesta, koko muusta juhannuksesta. Riitta vähän pistelee mutta siihen on totuttu. »Mitäs rouvat täälä omissa oloisansa?» tai »Eikö seura kelpaa, eikö viina maistu?» Riitta

saattaa sanoa ja hymyillä. Eeva ja Sisko jättävät Riitan ja hetken kuljeskeltuaan päätyvät Elli-serkun teltalle. Eeva sytyttää tupakan ja Siskokin pyytää. Hän sanoo, että Reino arveli sen tekevän hyvää hänen hermoilleen. Häntä jännittää raskaus niin kovin, hän on toivonut sitä niin pitkään.

»Sulle se on jo neljäs», Sisko sanoo ja katselee Eevan polvia.

Kotona mummon kanssa kolmestaan nukkuvat tytöt käväisevät Eevan mielessä. »Kerkiäthän se sieki vielä tehä useammanki.» Hän vilkaisee Siskoa, Sisko kääntää katseensa aurinkoon ja siristelee silmiään. Aurinko viistää horisonttia juuri ja juuri, ei painu sen alle tänä yönä, kaksi päivää yhtyy yhdeksi. Eevan kotipaikka on vielä pohjoisempana, ja siellä äiti aina sanoi, että koko kesä on yksi päivä, niin pitkään aurinko paistoi.

Sääsket väistävät tupakansavun mutta löytävät Siskon reidelle, ja Eeva tappaa kaksi yhdellä kertaa. Toisesta jää pieni läiskä Siskon hameelle mutta Eeva ei sano. Hän katsoo ylös, ja Siskon silmien pinnalla näkyy kirkas vetinen kerros.

»Son yli keskiyön jo», Sisko sanoo. »Kessää aina niin oottaa ja sitte son jo ohi ennenko alkaakhaan.» Siskon kasvoilla on ollut pieni huoli koko illan, mutta nyt ne tuntuvat jääneen kokonaan varjoon metsässä käynnin jäljiltä.

»Älä nyt, kyllähän yö on valosa vielä viikkoja», Eeva sanoo ja yrittää sitten vaihtaa aihetta: »Eikö se Reino halua sinua tansittaa?»

Sisko vilkaisee miesten suuntaan. »Aina se valittaa niitä varphaita, että ei hän ossaa tanssia ko ei ole kaikkia varphaita.»

»Mie voin tahtoa Alfredia tanssithaan sinua.»

»Älä, en mie niin välitä.»

»Son hyvä tansaahmaan, kyllä se lähtee.» Eeva nousee jo melkein, mutta Sisko kiskaisee hänet takaisin viereensä, tarttuu käsivarteen niin että sattuu.

»Älä! En mie halua tansata, kyllä son hyvä jos mie vain istun nyt.»

Eeva katsoo Siskoa, Sisko on synkkä, hän ei ymmärrä miksi.

Aamulla Eeva ryömii ulos teltasta ja häntä vastassa on valkoisia kasvoja ja sekaisia tukkia. Reino oksentaa metsän reunassa, Alfredia on turha yrittää saada ylös tunti-kausiin. Riitta pakkaa jo koriaan ja mulkoilee hiuksiaan kampaavaa Siskoa. »Sinua ei näkynykään täällä ko aamu-varhasella», hän sanoo.

Sisko näyttää yllättyneeltä. »Miten niin, miehän tulin sammaa matkaa Eevan kans serkkujen tyköä, näithän sie.»

»Mie kyllä näin jotaki aivan muuta.»

»Mitä sie meinaat?»

»Taiat tietää aivan hyvin.»

»No mistäs mie tietäsin ko sie et sano.»

Eeva puuttuu väittelyyn: »Mitä sie Riitta selität, ole hiljaa ennenkö Reino tulee ettei kuule ja ala luulla jotaki. Sisko on minun kans ollu Ellin teltala koko illan.»

»Mitä sieki tuota puolustat?» Riitta sanoo vilkaisten Reinoa, joka kävelee jo kohti telttoja.

»No, kylläpä Sisko itte tietää mitä mie meinaan, en mie nyt kehtaa tässä sitä sanoa kaikitten kuullen.»

Mutta vähän myöhemmin Riitta sanoo.

Eeva tulee tömisten eteiseen: »Perkele sitä Riittaa, mie en muuta sano.»

Alfred hätkähtää, Eeva ei usein kiroa.

»Mikäs son?»

»Son keksiny, että Sisko oli pettämässä Reinoa silloin juhanuksena. Ja sano vielä ettei olis ensmäinen kerta!»

Alfredin mahalaukku pyörähtää ympäri, mutta hän kysyy melkein rauhallisena: »No kenen kans muka?»

»En mie tiä, ei se sitä halunu paljastaa. Sisko oli koko ajan minun kans, ei se mihinkhään ole siitä keriny.»

»No eksie sanonu.»

»Luuleks että se mithään kuuntellee. Son kans semmonen ko se jotaki keksii. Reino on aivan vihassa.»

»No ei kai nyt Sisko semmosta», Alfred mumisee. Eeva on onneksi niin kiihtynyt, ettei huomaa.

»Ei tässä vissin muu auta, minun häätty mennä selitthään Reinole, eihän tästä ny mithään tule.»

»Kannattaako se sekkaintua...»

»No mitä sitte, kattoo ko yks pillaa toisten avioliiton? Se on aina ollu vähän liian kova kekshiin se Riitta. Mie kyllä tiän, mie olin Siskon kans koko illan. Ja Sisko riepu tuossa tilassa.»

»Missä tilassa?»

»Vauvaa oottaa, vaikkei minun sais sanoa. Ettei vain menis kesken nyt ko niiläki viimein onnisti.»

»Vauvaa...»

»Niin aattele. Molema yhtä aikaa raskhaana.»

»Niin...»

»Pelottaa se Reinoki, vaikka son pieni mies siittä tiä mitä se tekkee. Sisko rukka.» Eeva höyryää ympäri huonetta, hän on aivan liian hyvä. »Lähe mulle kaveriksi Alfred.»

»Mitä, en mie.»

Ja niin Eeva menee Siskon ja Reinon luo yksin. Hän seisoo, vaikka Reino käskee istua, ja hän selittää. Reino puhuu vähän mutta kovaan ääneen, Sisko ei sano mitään ja katsoo lattiaa. Eeva selittää, kuinka Sisko ei koskaan pettäisi Reinoa. Ei Eeva tiedä. Vaikka tällä kertaa Sisko on syytön kun kerran Eeva sanoo olleensa hänen kanssa koko illan, Eeva ei valehtele.

Lopulta Reino uskoo. Hän haluaa uskoa, hän päättää uskoa, hän ei jaksakaan muuta kuin uskoa, joten hän uskoo. Se on päätös, jossa hän enimmäkseen pysyy.

3

Kun Sisko istuu, vatsa laskeutuu harallaan olevien jalkojen väliin. Kädet töröttävät jäykkinä ilmassa. Käsien ympärillä kulkee lankavyyhti, jota vastapäätä istuva Eeva vähän kerrallaan purkaa ja kiertää palloksi. On ilta, on syksy, ja sähköt katkesivat taas, joten he istuvat kynttilän valossa. Aina vyyhdin loputtua he käyvät vuorotellen ulkokuuussissa istumassa reiän päällä ja Eeva toivoo, että vauvat eivät näe eivätkä varsinkaan haista ulos heidän sisältään. Raskaana ollessa hajut ovat taas tulleet

Eevan nenään. Paska haisee huussissa, liha haisee kilometrin päästä teurastamolta, laskiämpäri haisee nurkassa, koira haisee naapurissa, alusvaatteet haisevat aina. Eevan hampaita särkee, ja hän aikoo tämän jälkeen revityttää loputkin pois ja vaihtaa tekohampaisiin. »Lapsi vie hampaan», äiti aina sanoi, hänen kolme lastaan ovat vieneet jo viisi.

Kun lankoja on tarpeeksi, Eeva virkkaa ja neuloo ja kutoo ne, näistä tulee haalari vauvalle. Silmukka silmukan perään sama pieni liike toistuu, ja hän on toistanut sen niin usein, että voi tehdä sen katsomatta ja ajattelematta. Hänen kätensä tietävät mitä tehdä, vaikka pää ei tietäisikään. Pikku silmukoista ketjuuntuu kokonainen rivi, niistä kappale, niistä neule. Toisto on äärimmäistä, sormet liikkuvat itsestään. Mikä puurtaminen, mikä tylsyys! Mutta ei ole aivan rehellistä sanoa, että kaikki tapahtuisi kuin itsestään. Vaikka silmukat tuntuvat juoksevan helposti, jos haluaa olla tarkka, jos haluaa tehdä muutakin kuin tasaista sileää, on keskityttävä. Silmukat voivat olla nurjia, ne voi neuloa kiertäen, kahdesta voi tehdä yhden tai yhdestä kaksi. Pinta ja muoto eivät onnistu, jos näitä ei osaa. Koko ajan täytyy laskea kuvioita; montako silmukkaa mustaa ennen kuin kolme valkoista, ja sitten lopputuloksena on monimutkainen kuvioneule: pipo tai kaulahuivi tai villapusero tai lapanen tai villahousu tai villasukka, näillä hän päällystää itsensä ja lapsensa ja Alfredin ja erikseen tekee vielä tyynyliinat, seinäryijyt, sänkypeitot ja matot taloa varten. Alusta loppuun ja lopusta alkuun ikuisesti, heti yhden valmistuttua alkaa seuraava, perhe on pidettävä vaatteissa.

Esikoisromaani elämästä, joka kulkee kuin viestikapula eilisestä nykypäivään

Sisko on katsellut Alfredia jo pitkään.

Perunanlaitossa, yhteisinä saunailtoina ja myymäläautossa.

Sisko tuijottaa aivan kuin Alfred olisi joku muu kuin on.

*Yhtenä iltapäivänä Alfred sitten ymmärtää mitä Sisko katselee ja
menee pihojen rajan yli hänen luokseen.*

Sisko vie hevostalliin, siellä hän rakastelee Alfredia.

Ruunan suuret silmät katselevat heitä.

Elävän näköiset alkaa hevostallista joskus viime vuosisadan puolivälissä ja päättyy 2000-luvun Helsinkiin. Se on tarina monesta sukupolvesta ja joesta, joka muuttaa suuntaa eräänä päivänä, venäläisestä sirkuskoirasta, kaivostoiminnasta ja siitä, kuinka kuollut seepra täytetään.

www.wsoy.fi 84.2 ISBN 978-951-0-40175-0

